

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/96/2020
Identifikačné číslo spisu: 1507209952
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1507209952.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne I. Y., rodenej C., narodennej XX.XX.XXXX, prechodne bytom U., zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Čarnogurským, so sídlom Grösslingova 6-8, 811 09 Bratislava, proti žalovanej 1/ W. G., narodennej XX.XX.XXXX, bytom Z., D., žalovanému 2/ D. G., narodenému XX.XX.XXXX, bytom C., žalovanej 3/ S. Y., narodennej XX.XX.XXXX, bytom H. a žalovanému 4/ C. Y., narodenému XX.XX.XXXX, bytom H., žalovaní 3/ a 4/ zastúpení 1/ Bukovinský & Chlipala, s.r.o., so sídlom Svätoplukova 30, 821 08 Bratislava, IČO: 35 918 098 a 2/ JUDr. Petrom Komíňkom, advokátom so sídlom Holíčska 7, 851 05 Bratislava, o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, o dovolaní žalovaných 3/ a 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/32/2018-627 z 24. apríla 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/32/2018-627 z 24. apríla 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. rozsudku č. k. 29Cb/46/2007-527 z 9. marca 2017 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou bytu č. XX na X. poschodí bytového domu na H., súpisné číslo XXXX, H., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu o veľkosti 1093/100000, zapísaného na LV č. XXXX, kat. územia C., výrokom II. žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% a výrokom III. štátu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2 Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva žalobkyne k bytu č. XX na X. poschodí bytového domu na H., súpisné číslo XXXX, H., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu o veľkosti 1093/100000, zapísaného na LV č. XXXX, kat. územia C. (ďalej aj „byt“), ktorého vlastníčkou bola žalobkyňa. Pôvodne žalovaná spoločnosť Danubia Financiel, s.r.o., so sídlom Zámocká 22, Bratislava nadobudla vlastnícke právo k tomuto bytu na základe Zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva z 29. marca 2006 (ďalej aj „zmluva o zabezpečení záväzku“ alebo „zmluva“), uzavretej v zmysle § 553 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Súd sa preto ako prejudiciálnou otázkou zaoberal otázkou platnosti tejto zmluvy, ktorá je

akcesorickou zmluvou k Zmluve o úvere č. 022010 z 29. marca 2006 (ďalej aj „zmluva o úvere“).

3 Poukázal na to, že zabezpečenie záväzkov prevodom práva je upravené výlučne v Občianskom zákonníku (§ 553), pričom zabezpečovací prevod práva spočíva v podmienenom prevode práva z dlžníka na veriteľa. Zmyslom tohto prevodu je predovšetkým motivovať dlžníka na riadne a včasné splnenie jeho záväzku. Rozvázovacia podmienka, že zabezpečený záväzok bude splnený, sa uplatní pri uspokojení zabezpečenej pohľadávky splnením tak, že právne úkony, ktorými bolo právo prevedené, strácajú účinnosť a právo, v rozsahu v akom bolo prevedené, prechádza späť na dlžníka. Prevod práva na veriteľa teda zo zákona zaniká. Namiesto rozvázovacej podmienky právna teória pripúšťa, že je možné v zmluve dojednať spätný prevod práva po splnení záväzku (tzv. fiduciárny prevod), ako to mu bolo aj v danom prípade (čl. IX. ods. 1 zmluvy). Pre zmluvu o zabezpečovacom prevode práva ustanovenie § 553 OZ nezakotvuje žiadne zvláštne obsahové náležitosti, zmluva však musí vyhovovať aspoň všeobecným požiadavkám, najmä musí byť dostatočne určitá. V zmluve musí byť okrem vymedzenia zmluvných strán obsiahnuté tiež vymedzenie zabezpečovaného záväzku a určenie práva, ktoré dlžník prevádza v prospech veriteľa. Z obsahu zmluvy musí byť tiež zrejmé, že sa jedná iba o zabezpečovací prevod práva, a nie o prevod trvalý. Zabezpečovací prevod práva je bezodplatný a je umožnený ustanovením § 132 ods. 1 OZ. Zatiaľ čo pri zabezpečovacom prevode práva sa na základe zmluvy uzavretej podľa § 553 OZ nositeľom práva stáva podmienene veriteľ a splnenie záväzku dlžníkom má za následok obnovenie jeho práva, v prípade prepádneho zálohu zostáva právo aj po uzavretí zmluvy zachované dlžníkovi a naopak okamihom, kedy má dôjsť k prevodu práva na veriteľa, je moment omeškania dlžníka s plnením záväzku. Občiansky zákonník v § 553 výslovne nerieši situáciu, ak dlžník zabezpečený záväzok riadne a včas nesplní, teda ak nenastane rozvázovacia podmienka. Z podstaty tohto inštitútu však vyplýva, že v dôsledku nesplnenia rozvázovacej podmienky sa vlastníctvo veriteľa stane nepodmieneným, v dôsledku čoho môže realizovať svoje vlastnícke právo k veci ako plnohodnotný vlastník. Za tejto situácie zabezpečovací prevod práva musí plniť aj funkciu uhradzovaciej, čo § 553 OZ nevyklučuje. Pokiaľ by zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva neobsahovala dojednanie o tom, ako sa zmluvné strany vyporiadajú v prípade, že dlžník zabezpečenú pohľadávku veriteľovi neuhradí riadne a včas, bola by absolútne neplatná pre svoju neurčitosť v zmysle § 37 ods. 1 OZ.

4 V danom prípade zmluvné strany dojednali v článku VIII. ods. 1 zmluvy ako sa v prípade nesplnenia záväzku bude postupovať tak, že ak dlžník poruší svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere alebo ak veriteľ vyhlási úver za okamžite splatný v celom jeho zostatku s príslušenstvom z dôvodu uvedeného v čl. VI. ods. 3, stáva sa veriteľ definitívnym vlastníkom nehnuteľného majetku. Úkonom, na základe ktorého sa veriteľ stáva úplným a definitívnym vlastníkom nehnuteľného majetku, je oznámenie veriteľa doručené príslušnej správe katastra a dlžníkovi, že dlžník neuhradil úplne alebo čiastočne istinu alebo jej príslušenstvo. Na definitívny prevod vlastníctva na veriteľa stačí, ak bude dlžník v omeškaní s dvoma po sebe idúcimi mesačnými poplatkami, resp. čo i len časťou týchto poplatkov alebo ak dlžník ku dňu splatnosti istiny úveru neuhradí čo i len časť istiny. Nadobúdacia cena sa rovná výške nesplatennej výšky úveru. Veriteľ a dlžník sa dohodli, že definitívnym prevodom vlastníctva na veriteľa zaniká nárok dlžníka na vrátenie uhradenej časti zabezpečovaného záväzku. Dlžník sa stotožňuje s veriteľom v tom, že takýto záväzok nie je v rozpore s dobrými mravmi, je platný a právne relevantný.

5 Z vyššie uvedeného dojednanja vyplýva, že žalobkyňa ako dlžníčka a prevádzateľka vlastníckeho práva nemá mať žiaden nárok na vydanie rozdielu medzi hodnotou danej nehnuteľnosti a dlžnou čiastkou vo forme nesplatennej časti úveru, vrátane jeho príslušenstva. V extrémnom prípade by tak v súlade s dojednaním v zmluve aj v dôsledku nezaplatenia 1,- Sk dlhu, prípadne i omeškania s platením o jeden deň, sa veriteľ stal vlastníkom nehnuteľnosti v reálnej hodnote zrejme prevyšujúcej 2.000.000,- Sk (66.387,838 eur) a zároveň by mu bol splnený záväzok v sume 69.999,- Sk, keďže výška poskytnutého úveru bola 70.000,- Sk. Dojednanie zmluvných strán tým obsahuje prvky nedovoleného prepádneho zálohu. V roku 2006 sa ceny porovnateľných bytov v porovnateľnej lokalite pohybovali v neporovnateľne vyšších cenových reláciách, čo preukazuje jednak potvrdenie realitnej kancelárie ALFA REAL, realitná agentúra, s.r.o., ktorá stanovila trhovú cenu porovnateľného bytu vo výške cca 2.200.000,- Sk, ako aj kúpna cena, za ktorú predmetný byt kúpili žalovaní 3/ a 4/ od žalovaného 2/ 1.900.000,- Sk (kúpna zmluva z 26.10.2006). Podľa názoru súdu, dojednanie v zmluve o zabezpečení záväzku, uzavretej medzi účastníkmi zmluvy o tom, že v prípade nesplnenia záväzku sa veriteľ stane vlastníkom nehnuteľnosti za kúpnu cenu, ktorá sa rovná nesplatennej časti úveru, pričom zároveň

žalobkyni ako dlžníčke a prevádzajúcej zanikne nárok na vrátenie uhradenej časti zabezpečovanej pohľadávky, a to bez ohľadu na jej výšku a bez nároku na vydanie tzv. hyperochy (rozdielu medzi hodnotou získanou veriteľom a dlhom dlžníčky vrátane súvisiacich nákladov veriteľa, resp. prebytku speňaženia predmetu zabezpečenia), je dojednanie, ktorého obsah aj účel je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. V dôsledku toho v zmysle § 39 OZ je toto dojednanie absolútne neplatné. Navyiac, kúpna cena, za ktorú predala spoločnosť Danubia Financial, s.r.o. byt žalovanej 1/ nezodpovedala trhovej hodnote bytu a bola v tejto výške (80.000,- Sk) uvedená v kúpnej zmluve práve s cieľom vyhnúť sa vyplateniu hyperochy. Keďže v dôsledku toho je neplatné dojednanie čl. VIII. zmluvy o zabezpečení záväzku, ktoré je potrebné považovať za podstatnú náležitosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, teda také dojednanie, ktoré nie je možné oddeliť od ostatného obsahu zmluvy (§ 41 OZ), je podľa názoru súdu neplatná celá zmluva o zabezpečení záväzku. Zmluvné dojednanie, ktoré umožňuje zánik vlastníctva pôvodného vlastníka k nehnuteľnosti, bez ohľadu na výšku zostatku nesplateného dlhu v čase, keď sa prevod vlastníckeho práva na veriteľa stane nepodmieneným, svojím účelom a obsahom obchádza zákon, a teda je v zmysle § 39 OZ neplatné.

6 Zmluva o zabezpečení záväzku je však absolútne neplatná v celosti aj z dôvodu absencie podstatných náležitostí vo vzťahu k neurčitosti, ako aj nedovolenosti právneho úkonu (§ 37 ods. 1 a § 39 OZ). V zmluve nie je určený spôsob, ktorým by sa mala naplniť uhradzovacia funkcia zaisteného prevodu práva, resp. akým spôsobom sa má vykonať speňaženie zaisteného prevodu práva a v akom rozsahu má právo žalobkyňa ako dlžníčka na vyplatenie rozdielu. Aj keď ustanovenie § 553 ods. 1 OZ (v znení platnom a účinnom do 31.12.2007) neuvádzalo výpočet zákonných náležitostí pri uzavretí zmluvy o prevode práva, je nepochybné, že ani pre platnosť tohto druhu zmlúv nemohlo prísť k obchádzaniu všeobecných náležitostí uvedených v § 37 ods. 1 a § 39 OZ.

7 Keďže zmluva o zabezpečení záväzku, uzavretá medzi žalobkyňou a spoločnosťou Danubia Financial, s.r.o., je absolútne neplatná, nemohlo dôjsť k platnému nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu spoločnosťou Danubia Financial, s.r.o., ktorá sa nikdy nestala vlastníkom predmetného bytu. Následne nemohlo dôjsť ani k platnému prevodu vlastníckeho práva k bytu na žalovanú 1/ a na základe darovacej zmluvy na žalovaného 2/ a následne na základe kúpnej zmluvy na žalovaných 3/ a 4/. Preto nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva žalovaných 3/ a 4/, hoci boli dobromyseľnými nadobúdateľmi. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. Pokiaľ by súd v tomto prípade pri svojom rozhodovaní uplatnil vyšší princíp spravodlivosti a dobrých mravov pri ochrane práv žalovaných ako dobromyseľných nadobúdateľov, rozhodol by contra legem. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe ako dôvodne podanej vyhovel a žalobkyni ako úspešnej strane v spore priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100% (§ 255 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku - ďalej aj „CSP“). Trovy štátu, ktoré vznikli v dôsledku nutnosti vyhotoviť preklady písomností zo španielskeho jazyka, súd nemohol nechať znášať strany sporu, keďže tieto nemôžu znášať trovy, ktoré vznikli nesprávnym postupom španielskeho justičného orgánu. Súd preto nárok na ich náhradu štátu (Slovenskej republike) nepriznal.

8 O odvolaniach žalovaných 1/ až 4/ rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/32/2018-627 z 24. apríla 2019 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej a v závislom výroku II. o trovách konania na súde prvej inštancie. Zároveň žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9 Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania. Po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolania žalovaných odvolací súd dospel k záveru, že ich odvolaniu nie je možné vyhovieť a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Konštatujúc vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a reflektujúc dôvody odvolania odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Na základe vykonaného dokazovania bol nárok žalobkyne nesporný, a preto súd prvej inštancie rozhodol o vyhovení žalobe v súlade so zákonom. V podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré uvádza aj odpovede na námietky všetkých žalovaných, uvedené v ich odvolaniach. Súd prvej inštancie správne určil pasívnu legitímáciu všetkých žalovaných a aj naliehavosť právneho záujmu žalobkyne, čo výstižne a relevantne odôvodnil. Taktiež správne posúdil aj zmluvu o zabezpečení záväzku

k zmluve o úvere, ako zmluvu obchádzajúcu zákon, v dôsledku čoho ju vyhodnotil podľa § 39 OZ ako neplatnú v celom rozsahu. Následné prevody vlastníckeho práva k spornému bytu boli tiež neplatné a v dôsledku tejto skutočnosti nebolo možné poskytnúť ani právnu ochranu žalovaným 3/ a 4/ ako nadobúdateľom vlastníctva v dobrej viere. S kompletným odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožnil, preto nebolo potrebné z jeho strany dôvody opakovať. Záverom poznamenal, že nebolo potrebné sa vyjadrovať ku všetkým tvrdeniam uvedeným v odvolaniach, nakoľko predmetom sporu bolo len určenie vlastníctva k predmetnému bytu. Ďalšie skutočnosti, resp. či prípadne dôjde k ďalším súdnym konaniam, sú v prejednávanej veci irelevantné. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

10 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 3/ a 4/ (ďalej aj „dovolatelia“) s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11 Dovolatelia podali dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP z dôvodu, že odvolací súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň uviedli, že v zmysle § 421 CSP napadnutým rozsudkom sa potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12 Dovolatelia namietali, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odkázal na § 387 ods. 2 CSP, avšak úplne odignoroval § 387 ods. 3 CSP, ktorý odvolaciemu súdu stanovuje povinnosť, aby sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, s poukazom aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13.11.2018. Odvolací súd vôbec nereagoval na ich námietku, uvedenú v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že ustanovenie o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom treba vykladať reštriktívne, a nie extenzívne a že je potrebné hľadať skôr dôvody pre platnosť právneho úkonu, než pre jeho neplatnosť. Uvedené dali do súvislosti so záverom súdu prvej inštancie, ktorý dojednanie čl. VIII. zmluvy o zabezpečení záväzku považoval za absolútne neplatné v zmysle § 39 OZ, a to pre rozpor s dobrými mravmi (odsek 25 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) a následne (odsek 26 odôvodnenia) konštatoval, že uvedené dojednanie je potrebné považovať za podstatnú náležitosť zmluvy o zabezpečení záväzku, teda také dojednanie, ktoré nemožno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy (§ 41 OZ). Žalovaní 3/ a 4/ voči uvedenému namietali, že pri dôslednej aplikácii vyššie uvedených zásad posudzovania čiastočnej neplatnosti právneho úkonu (§ 41 v spojení s § 35 ods. 2 OZ) na predmetnú zmluvu o zabezpečení záväzku mali sudy dôjsť k záveru, že dojednanie čl. VIII. zmluvy v časti „Nadobúdacía cena sa rovná výške nesplatenéj časti úveru. Veriteľ a dlžník sa dohodli, že definitívnym prevodom vlastníctva na veriteľa zaniká nárok dlžníka na vrátenie uhradenej časti zabezpečeného záväzku“ je oddeliteľné od zvyšku zmluvy. Preto ani prípadná neplatnosť tohto konkrétneho dojednania nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy, ktorá aj bez neho je spôsobilá plniť svoj účel. Žalobkyňa ako dlžníčka mala možnosť žiadať od veriteľa (Danubia Financial, s.r.o.) vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v rozdiel medzi hodnotou predmetnej nehnuteľnosti a výškou zabezpečeného nesplateného úveru.

13 Ďalej dovolatelia vytkli odvolaciemu súdu, že nijakým spôsobom nereagoval na ich námietku, smerujúcu voči záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v odseku 27 odôvodnenia jeho rozhodnutia, že nemožno spätne sankcionovať zmluvu absolútnou neplatnosťou pre jej (údajnú) neurčitosť, či rozpor so zákonom z dôvodu, že takmer dva roky po jej uzavretí zákonodarca novelou spresnil náležitosti daného zmluvného typu a že súd prvej inštancie na daný prípad (zmluva z roku 2006) v rozpore so zákazom retroaktivity (prechodným ustanovením Občianskeho zákonníka) aplikoval ustanovenie OZ, ktoré nadobudlo účinnosť až 1. januára 2008.

14 Dovolatelia súdom oboch inštancií tiež vytkli, že napriek konštatovanej dobromyseľnosti žalovaných 3/ a 4/ pri nadobúdaní sporného bytu, túto skutočnosť odmietli akokoľvek zohľadniť vo svojej záverečnej úvahe (odsek 3 rozhodnutia súdu prvej inštancie a odsek 21 rozhodnutia odvolacieho súdu) a v tejto súvislosti poukázali na závery vyplývajúce z nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016.

15 Podľa názoru dovolateľov, postup súdov oboch inštancií je neprípustný, nespravodlivý a popierajúci

judikatórny posun v otázke právnej ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, čo vyplýva aj z nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, z ktorého o. i. vyplýva, že nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou. ÚS SR postavil na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Dovolatelia sa ako dobromyseľní nadobúdatelia nehnuteľnosti preto domáhajú súdnej ochrany svojich práv v zmysle vyššie citovaného nálezu ÚS SR, princípu všeobecnej spravodlivosti a princípu proporcionality.

16 Dovolatelia považujú napadnuté rozhodnutia súdov oboch inštancií za nespravodlivé, pretože na ich základe majú prísť o byt, ktorý v dobrej viere nadobudli a riadne zaplatili z úveru, ktorý budú ešte ďalšie tri roky splácať. Byt užívajú viac ako 12 rokov spolu so svojimi maloletými deťmi, pričom celej rodine reálne hrozí, že bez vlastného zavinenia stratia byt a ocitnú sa „na ulici“. Napriek opakovaným poukazom sa touto hrozbou súdy vôbec nezaoberali a ani ju nevzali do úvahy pri rozhodovaní.

17 Na druhej strane je žalobkyňa (dlžníčka), ktorá si vzala úver, pričom od počiatku nemala úmysel ho splácať, o čom svedčí nepochybne fakt, že neuhradila ani jednu splátku. Jej správanie možno jednoznačne chápať ako nedbalé vo vzťahu k vlastnému majetku a do určitej miery hraničiace s trestným činom podvodu, keďže podľa všetkého nemala v tom období žiaden príjem potrebný na splácanie úveru. Následky jej ľahkovážneho konania by teraz podľa súdov mali znášať žalovaní 3/ a 4/, ktorí za byt riadne zaplatili a investovali do jeho zhodnotenia.

18 K dovolaniu žalovaných 3/ a 4/ zaslala žalobkyňa písomné vyjadrenie, v ktorom navrhla dovolanie zamietnuť a dovolateľov zaviazat' k náhrade trov dovolacieho konania. Uviedla, že dovolatelia popierajú neplatnosť zmluvy o zabezpečení záväzku a argumentujú, že čl. VIII. zmluvy je oddeliteľný od jej zvyšku. Pozornosť upriamila na to, že sporný byt v hodnote prevyšujúcej 66.000,- eur jej právny predchodca žalovaných odobral svojpomocou za cca 2.100,- eur a vystaľoval z neho aj bytové zariadenie. Rozdiel v hodnote nespočíval iba vo finančnom rozdiely, ale aj v skutočnosti, že už 14 rokov jej matka a brat žijú v provizórnych bytových podmienkach a musia platiť nájomné. Článok VIII. zmluvy umožňoval obrať ju o vlastníctvo, ktoré je chránené Ústavou SR, pričom uvedený článok obchádza ustanovenia § 151 a nasl. OZ. Tieto nedostatky zmluvy boli v rozpore so zákonom aj pred 01.01.2008 (novelou ustanovenia § 553 OZ). Článok VIII. zmluvy považuje za neoddeliteľný od ostatnej zmluvy aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/82/2019, na ktorý sa dovolatelia odvolávajú, a ktorý tiež zmluvu ako celok považuje za neplatnú.

19 K argumentácii, že byt získali dovolatelia v dobrej viere, žalobkyňa uviedla, že žiadne právne ustanovenie neuvádza „dobrú vieru“ ako titul nadobudnutia majetku. Žalovaní 3/ a 4/ nevenovali pozornosť skutočnosti, že byt rýchlo menil majiteľov (od 28.09.2006 do 06.11.2006 byt vymenil 4 majiteľov) a ich nepozornosť v tak vážnej veci, akou je nadobudnutie bytu, je potrebné charakterizovať ako nedbalosť. Na základe rozhodnutí súdov žalovaní majú nárok na finančné vyrovnanie od Vladimíra Strýčka, ktorý im byt predal s právnymi vadami, pričom ich nedbalosť pri nadobudnutí bytu naruša argumentáciu, že byt nadobudli v dobrej viere.

20 Pokiaľ dovolatelia argumentujú rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/80/2019 z 12. júna 2019, tak uvedený rozsudok nevnáša do veci žiadne nové dôvody a odvoláva sa na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016. Rovnako to platí aj pre nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 247/14 z 28. januára 2016, keďže ani jedno z vyššie uvedených rozhodnutí neruší pravidlo „nemo plus iuris“, len zdôrazňuje zváženie širších okolností prípadu. Žalobkyňa poukázala na ďalšie rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 239/2016 z 20. apríla 2016, v ktorom sa tiež vychádzalo zo zásady „nemo plus iuris“.

21 K vyjadreniu žalobkyne zaslali dovolatelia vyjadrenie (tzv. dovolaciu repliku). Vyjadrili nesúhlas s návrhom žalobkyne na zamietnutie dovolania, pričom do pozornosti dovolacieho súdu dali rozhodnutia NS ČR sp. zn. 24Cdo/3366/2020 z 10.12.2020, NS SR sp. zn. 4Cdo/95/2019 z 25. januára 2020 a ÚS SR sp. zn. I. ÚS 115/2020 zo 6. októbra 2020, ďalej uznesenie NS SR sp. zn. 9Cdo/7/2021 zo 14. apríla 2021 a nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 225/2020 z 15. apríla 2021. Opätovne upriamili pozornosť na to, že odvolací súd v zmysle § 420 písm. f/ CSP im znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd sa vo svojom odôvodnení

nevysporiadal s relevantnými tvrdeniami žalovaných 3/ a 4/ v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky.

22 Dovolatelia podali aj návrh na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý bol dovolaciemu súdu doručený dňa 16. augusta 2021. Navrhli, aby dovolací súd vydal uznesenie podľa § 444 ods. 2 CSP, ktorým odloží právoplatnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa uviedli, že žalobkyňa (na základe obnovenia jej zápisu v katastri nehnuteľností ako výlučnej vlastníčky spornej nehnuteľnosti) voči nim vedie na Okresnom súde Bratislava V konanie o vypratanie bytu a ak by súd jej žalobe vyhovel, dovolatelia a ich maloleté deti by prišli o „strechu nad hlavou“, čo by mohlo viesť k nezvratnému a nenapraviteľnému narušeniu pocitu bezpečia a stability prostredia, v ktorom sa deti zdržiavajú, ako aj ich telesného, duševného a citového vývinu. Okrem toho do sporného bytu investovali značné prostriedky a v prípade ich núteného vyst'ahovania pred rozhodnutím o dovolaní im môžu vzniknúť ďalšie zbytočné spory. Opätovne poukázali na vlastnú dobromyseľnosť pri nadobúdaní sporného bytu a naopak na ľahkovážnosť a nezodpovednosť žalobkyne pri uzatváraní zmluvy o zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti.

23 Dňa 12. októbra 2021 bolo dovolaciemu súdu doručené ďalšie podanie žalovaných 3/ a 4/ (dovolateľov), ktorým urgujú vydanie uznesenia o odklade právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia s poukazom na to, že voči žalobkyni sú vedené viaceré exekúcie.

24 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

25 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

26 Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27 Dovolatelia primárne vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietajúc nedostatočné, arbitrárne a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

28 Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, resp. odmietnutia spravodlivosti.

29 Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07, obdobne Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

30 Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry

opakovane vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. Ruíz Torija proti Španielsku z 9. decembra 2004).

31 Dovolací súd poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13.11.2018, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 47/2018, ktorého právna veta znie: „Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku“. V bode 35 odôvodnenia predmetného nálezu ÚS SR konštatoval, že „absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama o sebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, i práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru“.

32 Dovolací súd ďalej poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21.01.2021. V bodoch 38 a 39 odôvodnenia nálezu ÚS SR uviedol: „Pod pojmom procesný postup je podľa názoru ústavného súdu potrebné rozumieť nielen faktický postup súdu, teda to, ako sa spor vedie, ale napríklad aj postup súdu pri vykonávaní alebo hodnotení dôkazov (IV. ÚS 557/2020), ktorý má v konečnom dôsledku svoj odraz aj v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu. V zmysle judikatúry ESLP aj kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol), a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu“.

33 Obsahové náležitosti odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie upravuje § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

34 Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí tiež spĺňať určité obsahové požiadavky vymedzené ustanovením § 393 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahu aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

35 Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

36 Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

37 Podľa ustanovenia § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

38 Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. Aj odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preukázané len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu

konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil/nepodriadil zistený skutkový stav. Treba mať na pamäti aj to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie jeho správnosti ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 CSP povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať sa s podstatnými (kľúčovými) tvrdeniami uvedenými v odvolaní (sp. zn. III. ÚS 314/2018, sp. zn. II. ÚS 120/2020).

39 V preskúmvanej veci odvolací súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, t. j. preto, že ho považoval za vecne správne, pričom zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Podľa názoru dovolacieho súdu, stručné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v odseku 21 nezodpovedá požiadavkám zákona, konkrétne ustanoveniu druhej vety § 387 ods. 3 CSP, podľa ktorej sa odvolací musí v odôvodnení rozhodnutia vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

40 Rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení nedáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na námietky, ktoré žalovaní 3/ a 4/ uviedli vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Konkrétne, odvolací súd nereagoval na námietku žalovaných 3/ a 4/, že ustanovenie o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom treba vykladať reštriktívne, a nie extenzívne, čo žalovaní 3/ a 4/ dávali do súvislosti so záverom súdu prvej inštancie, ktorý dojednanie článku VIII. zmluvy o zabezpečení záväzku považoval za absolútne neplatné ustanovenie v zmysle § 39 OZ, a to pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené dojednanie je potrebné považovať za podstatnú náležitosť zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti, teda také dojednanie, ktoré nemožno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy (odseky 25 a 26 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Žalovaní 3/ a 4/ ako odvolatelia voči uvedenému namietali, že pri dôslednej aplikácii zásad posudzovania čiastočnej neplatnosti právneho úkonu (§ 41 v spojení s § 35 ods. 2 OZ) na predmetnú zmluvu o zabezpečení záväzku mali sudy dôjsť k záveru, že dojednanie čl. VIII. zmluvy v časti „Nadobúdacia cena sa rovná výške nesplatennej časti úveru. Veriteľ a dlžník sa dohodli, že definitívnym prevodom vlastníctva na veriteľa zaniká nárok dlžníka na vrátenie uhradenej časti zabezpečeného záväzku“ je oddeliteľné od zvyšku zmluvy, a preto ani prípadná neplatnosť tohto konkrétneho dojednania nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy. Odvolací súd tiež nijakým spôsobom nereagoval na námietku dovolateľov (smerujúcu voči záverom súdu prvej inštancie, vyjadreným v odseku 27 odôvodnenia rozhodnutia), že spätne nemožno sankcionovať zmluvu absolútnou neplatnosťou pre jej (údajnú) neurčitost', či rozpor so zákonom z dôvodu, že takmer dva roky po jej uzavretí zákonodarca novelou spresnil náležitosti daného zmluvného titulu, a teda, že súd prvej inštancie na daný prípad (zmluva z roku 2006) v rozpore so zákazom retroaktivity (prechodné ustanovenie § 879j OZ) aplikoval ustanovenie § 553b OZ, ktoré nadobudlo účinnosť až 1. januára 2008. Napokon žalovaní 3/ a 4/ súdom oboch inštancií vytýkajú to, že napriek konštatovanej dobromyseľnosti žalovaných 3/ a 4/ pri nadobúdaní sporného bytu, odmietli túto skutočnosť akokoľvek zohľadniť vo svojej záverečnej úvahe a v tejto súvislosti poukazujú na závery nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016.

41 Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (odsek 21) vyplýva, že tento sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, konštatujúc správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, pričom v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré podľa jeho mienky podrobne uvádza aj odpovede na námietky žalovaných 3/ a 4/ uvedené v ich odvolaniach. Takéto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, podľa názoru dovolacieho súdu, je nedostatočné a nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami, ktoré žalovaní 3/ a 4/ uviedli vo svojom odvolaní. Odvolací súd preto zásadným spôsobom porušil ustanovenie § 387 ods. 3 CSP, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalovaných 3/ a 4/ na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ako aj k porušeniu ich základného práva na spravodlivý proces, vyplývajúceho z článku 46

ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo v posudzovanom prípade zakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

42 S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom spore je daná prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Procesné spoločenstvo na strane žalovaných má charakter nerozlučného spoločenstva v zmysle § 77 CSP, preto sa kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu vzťahuje aj na žalovaných 1/ a 2/, ktorí dovolanie sami nepodali, keďže dovolanie žalovaných 3/ a 4/ platí aj pre nich (§ 77 ods. 1 CSP časť vety za bodkočiarkou).

43 Vzhľadom na kasačné (zrušovacie) rozhodnutie dovolacieho súdu, tento sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, keďže preskúmanie právneho posúdenia veci odvolacím súdom nie je ani možné, nakoľko odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné a neobsahuje relevantný právny záver, ktorého správnosť alebo nesprávnosť by mohla byť predmetom dovolacieho prieskumu.

44 Keďže dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nebol daný zákonný dôvod, aby rozhodoval o návrhu na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

45 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.